

Publicerad 2006-12-29 22:02 av Cattastropher

För allt som vargen tog

bleknade hade vener
bladen från min mun
övervunnit åtråns sotiga klumpar

tovorna slemmet
hårskorvet
dofta vargens fotsida fränt
kring hans smakade kön slå löddret spik
hennes såriga glipors motstridighet evaluerade

en underarm täcktes helt av hans sega slem
sentråd skraprent fäst mot en torkad
armenisk tross

som ett vänskapsband
cyankapseln höll han, bruten

hon skrek: skimra skimra klara vätska

han var: ej är nu
rid ner mig, rid mig till torv, rid klart skogsko

kadavermjuka skinnet drar; i mig dras en vildsträngad ande
min limblå är leende katt, karmosin;

drar bladen från min mun

fram och åter över vårtan styvt var bröst
sprack hon
som den kast lös
kasttäcket det yllet
svartblekt det yllet fettovat stank tungan

salva mig vred sig hon svettkroppad:

spotta frenetiskt blekta övervinningar
framför dig

spotta mig

hon skrek: se min svullna glaskropp, här;
drick din blå viol, sug åt själv
gör dig lycka, varg

tomma klotögda genomsiktiga sett
ställde sig varg på yllet och bredaben och

salvade han henne, trängde blänkte henne
nersmorda slida
han tuggat sig närmast bränt mot honans bardiska flik

och hon vänt sig
såg upp mot Osiris rymd
skrek: hämta mig, kaststjärna
hämta mig

och mosskapslarna ärgade dolt

och han

och varg ande vann

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cattastrophe med Poeter.se id #6074 innehar upphovsrätten